

ЦАРЬ ГЖБАНЪ

Въ селцето ни--отдавна било—
край кичестия върбалакъ
пониква гжбка бѣлоснѣжна,
съсь шапчица отъ алень макъ.

Такава тъничка, висока,
съсь черни точици — очи,
оглеждали се въ тѣхъ засмѣно
на Слънчо златнитѣ лжчи.

И кжпѣла я заранъ, вечеръ
земята въ своята роса,
надъ нея свеждала върбата
разкошна клонеста коса.

Такава хубавица гжбка,
сама самичка на брѣга,
земята, Слънчо и върбата
за пръвъ пжть виждали сега.

Че кой ли тукъ ще я откжсне,
кому ли тя ще бжде даръ?
Додето Слънчо тѣй се чудѣлъ,
пристигналъ селскиятъ пждаръ.

Надъ гжбката наведенъ близко,
той радвалъ ѝ се отъ сърдце,
къмъ нея да простре не рачилъ
напуканитѣ си ржце.

Кога клепало за вечерня
ударило последенъ звънъ,
пждарѣтъ припналъ до гората,
донесълъ съ мѣхъ обрасналъ пънъ,

врѣзъ него турилъ си калпака,
постлалъ край пѣна и трева
и тамъ до гжбката той сложилъ
за сънъ уморена глава.

Но щомъ очитѣ си затваря,
пждарѣтъ вижда чуденъ сънъ:
въ палатъ се гжбката превръща,
на тронъ тревясалиятъ пънъ.

А тронѣтъ грѣе — чисто злато,
седи на него мждаръ царъ —
и този царъ съ корона чудна
е дрипавия ни пждаръ.

Дохождатъ редъ по редъ роднини,
баща и майка, опърпанъ братъ,
сестри и вуйчовци, и лели
на гости въ чудния палатъ.

На всѣкиго и даръ се дава,
да спре селяшкото тегло:
кому жълтици съсь торбата,
кому отъ свила облѣкло.

А царѣтъ радостенъ, доволенъ,
поглежда ги отъ своя тронъ.
Въ конюшната отдавна чака
най-бързиятъ му вихъръ - конь.